אלמא חיישינן לקנוניא –

It is evident that we are concerned for a swindle

OVERVIEW

ד"א maintains that when the לוה admits, we return the שטר to the מלוה and we are not concerned that this may be a קנוניא. The ברייתא states that even if the admits we do not return the שטר (which has ממרא). The ממרא surmises that the שטר is concerned לקנוניא (and therefore the שטר is not returned), which refutes תוספות . ר"א explains that the emphasis of the refutation is on the ruling, rather than on the reason for the ruling.

תוספות anticipates a difficulty:

-1ואף על גב דמצינו למימר טעמא דלא יחזיר משום דשמא כתב ללות בניסן אחר על גב דמצינו למימר טעמא דלא יחזיר משום ברייתא maintains איזיר is **because** -1 קנוניא etc., but not because -1

תוספות replies that -

מכל מקום קשיא דרבי אלעזר דאמר יחזיר ולא² חייש:

Nevertheless it will still present a difficulty, for היהיר maintains יהזיר and he is not concerned for anything; neither שמא כתב וכו' מלא כתב וכו' while the ברייתא and is obviously concerned for some לא יחזיר.

SUMMARY

There is a question on ר"א regardless whether the reason is כתב ללות or כתב ללות.

THINKING IT OVER

תוספות is (seemingly) explaining that the refutation of ר"א is because he says מוספות and the ברייתא says לא יחזיר. Why then does תוספות end with the words 'ולא חייש'; this is seemingly irrelevant to the refutation? 3

 $^{^{1}}$ The ברייתא will follow the view of רב אסי (and not of אביי that לו נדיו בחתומיו זכין לו.

 $^{^{2}}$ is not שמא כתב for ממא (either) as תוספות mentioned previously בד"ה. See 'Thinking it over'.

³ See אנד"ז במעין. It seems that it is important for the גמרא to derive that איישינן לקנוניא (which is a more encompassing ruling than לא יהזיר or יהזיר).